

DVĚ BÁSNĚ PRO JIŘÍHO HONZÍKA

I. Balada o stromu

Řeka se řine mimo něj,
tlumenou píseň si notuje
a on tu šumí sám a opuštěný je
- zakletý čaroděj!

Ne-ne! To není čaroděj,
to je už dávno dospělý hoch!
Vesnických děvčat ho láká rej
a jistě tancoval by - kdyby moh!

Z objetí pády chtěl by uniknout.
Kořeny napřáhl po širé zemi,
však posléz, zemdlen pevností svých pout,
zehořekoval haluzemi...

Když za řekou se nesměl rozběhnout,
o závod běžet jak lidský syn,
tu v touze dohlédnout až za nejzazší kout
své teskné větve vynal do výšin!

II. Přesahy /na motiv z Rainise/

Na paměť přítelkyně...

Stárnoucí básník... Měsíc na střechu
píše svůj verš... O žádnou útěchu
se neprosím... Bdím... Vítr ve větvích
z dalekých mladých let tvůj šťastný smích
mi přináší... Tvou krásu nevzala mi
ani tvá smrt. Tvůj portrét známý
se v srdce vtisk. V snech slovům tvým
naslouchat smím. Jak vínem opíjím
se dechem tvým... Tma nekonečná
tak blízko je, leč moje láska vděčná
ji touží přesáhnout. Ač stojí na prahu,
žije už v přesahu!